

Men jeg vil naturligvis overlade den Sags Afgjørelse til den høitærede Formand.]

Formanden: Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem har gjort sig skyldig i denne Misforstaaelse, en Misforstaaelse, der jo iøvrigt er meget forklarligt fra det ærede Medlems Side, da han jo er et nyt Medlem her i Thinget. Maaſte burde man have gjort ham opmærksom derpaa tidligere men efter Forretningsordenen kan jeg nu ikke raade Bod derpaa.

Ordføreren (Dyenhøll): Jeg vilde netop have begjært denne Oplysning fra den ærede Formands Side, som vi nu fik, fordi den jo i ikke ringe Grad simplificerer Forhandlingerne angaaende det af dette Mindretal stillede Vædringsforslag. Selv om man ikke har ligemeget at indvende mod disse forskjellige Paragrafer i dette Vædringsforslag, er der dog en enkelt af dem, som jeg paa Flertallets Vegne paa det Allerbestemteste maa fraraade Thinget at vedtage. Den ærede Forslagsstiller sagde — og det glædede mig — at han var glad over, at Lovforslaget var kommet frem, men at det indeholdt altfor Lidt. I den Anledning er det, at Mindretallet har stillet disse forskjellige Forslag. Her maa jeg dog gjøre opmærksom paa en Ting, og det er, at Lovforslaget jo kun handler om Underholdningsbidrag til uægte Børn, men at det ærede Mindretals Forslag jo gaar helt udenfor Lovforslaget, idet det gaar ud paa at regulere Arveforholdene. Det er jo noget ganske Andet. Den ærede Ordfører for Mindretallet sagde, at § 3 var hverken Fulg eller Fjft i den Retning, jo det er den, thi der er kun Spørgsmaal om Afſætningen af det nødvendige Underholdningsbidrag, men derimod gaar den slet ikke ud paa at gjøre en saadan Revolte i hele vor Arvelovgivning, at man giver uægte Børn lige Arveret med ægte Børn. Det er nu min Opfattelse, at dersom man vilde vedtage den af Mindretallet foreslaaede § 3, vilde man derved om ikke ødelægge, saa dog i høi Grad virke uheldigt ind paa de ægteſtabelige Forhold. Den hele ægteſtabelige Stilling vilde blive forrykket, dersom man tillod, at uægte Børn skulde gaa lige i Arv med ægte Børn. Men selv om man havde den Tanke, at det var Noget, der kunde lade sig gjøre, saa gaar det ikke an med et Par Ord her henkastede at sige, at uægte Børn skulle tage Arv lige med ægte Børn, thi der er for Jurister saa mange Forhold at overveie og saa mange Spørgsmaal, der gribe ind i forskellige Forhold, at man mindst af Alt kan

tage en saadan Bestemmelse i en Lov som den foreliggende. Jeg vil f. Ex. spørge: Skulde en saadan Arveret kun gjælde den almindelige Slægtſkabsarv, eller skulde den ogsaa gjælde de særegne Arveforhold, som vi have og ikke mindst i Vondeſtanden, og hvorom der findes forskjellige Bestemmelser i Forordningen af 21de Mai 1845. Skal denne Arveret f. Ex. gjælde om Familieeiendomme, Sædegaard? Med Hensyn til disse har jo Arveladeren en Ret til at overlade Sædegaarden til et af sine Børn imod en forholdsvis ringe Udbetaling til de andre Børn. Ifølge Forordningen af 13de Mai 1769 og 22de November 1837, der omhandler Selveierbønders Testationsforhold, har Selveierbonden en ganske overordentlig stor Ret til at give sin Eiendom bort til hvilket af sine Børn, han vil. Nu vil jeg spørge Enhver, navnlig Enhver, der er i en saadan Stilling, om han tror, at det vilde være flogt og rigtigt, at et uægte Barn, en stor Tæmp, som maaſte er avlet i Ungdommen, længe før Manden blev gift, skulde kunne træde op og tage Arv lige med de andre Børn. Tror man, at det vilde være rigtigt, at en Selveierbonde gav sin Gaard til et saadant uægte Barn, med Tilfidsjættelse af de andre? — Der er ogsaa et andet Tilfælde, som kunde komme frem. Som bekendt kan jo en Enke efter en Gaardmand sidde i uskiftet Bo med sine umyndige Børn. Naar nu Faderen er død, og der saa melder sig en saadan uægte Søn, som er myndig, skal han da kunne forhindre Enken i at jidde i uskiftet Bo og tvinge hende til at realisere det Hele. Naar man vil begynde at gaa disse Forhold igjennem, kan man finde en Uendelighed af den Slags Exempler, men jeg har blot villet nævne disse for at gjøre det indlysende, at man ikke faaledes med et Par Ord kan forrykke Arveforholdene, faaledes som de nu ere, og allermindst kan man gjøre det i et Lovforslag som dette. Jeg vil derfor paa det Allerbestemteste fraraade Thinget at vedtage denne § 3.

Hvad angaar § 4, da omhandler den et af de Spørgsmaal, der ligge saa langt borte fra det Emne, vi her behandle, at jeg tror at turde overlade Besvarelsen af dette Spørgsmaal til Andre, navnlig fordi jeg foreløbig gaar ud fra, at § 3 vil blive forkastet, hvorved alle Vædringsforslagene vilde falde bort. Jeg kan dog ikke undlade at gjøre en Bemærkning med Hensyn til den af Mindretallet foreslaaede § 5, hvori der siges, at Moderen til et udenfor Ekteſtabet avlet Barn skal ved den lovbefalede Anmeldelse af dets Fødsel meddele, hvem BARNETS Fader